

Sygn. akt **II AKa 227/20**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Stanisław Stankiewicz (spr.)

Sędziowie: SA Janusz Jaromin

SA Maciej Żelazowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Marzeny Jędrzejewskiej - Plucińskiej

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2020 r. sprawy

S. O. (1)

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 10 lipca 2020 r. sygn. akt III K 94/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że orzeczoną wobec skazanego S. O. (1) karę łączną obniża do 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zwalnia skazanego od wydatków za postępowanie odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa.

SSA Maciej Żelazowski SSA Stanisław Stankiewicz SSA Janusz Jaromin

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 227/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 10 lipca 2020 r., sygn. akt III K 94/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obrońca skazanego S. O. (1) na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił:</p> <p>„rażącą niewspółmierność orzeczonej kary, przemawiającą się w wymierzeniu skazanemu kary łącznej 7 (siedmiu) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady kumulacji, która to zasada powinna być stosowana tylko wyjątkowo, albowiem orzekający w sprawie sąd za każdym razem zobowiązany jest w sposób odpowiedni uwzględnić także dyrektywy wymiaru kary przemawiające na korzyść skazanego. Podczas, gdy w przedmiotowej sprawie Sąd pierwszej instancji kumulując kary i orzekając wyrok łączny jako ich sumę, takich zasad z całą pewnością nie zastosował względem S. O. (1), który nie tylko prezentuje daleki krytycyzm wobec popełnionych przez siebie przestępstw i swego uprzedniego postępowania, ale również posiada pozytywną opinię z pobytu w jednostce penitencjarnej, co winno skutkować zastosowaniem zasady asperacji i wymierzeniem mu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	kary łącznej w niższym rozmiarze np. 5 (pięciu) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.”	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Wniesiona przez obrońcę S. O. (1) apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie. Podniesiony w niej zarzut rażącej surowości kary okazał się trafny co do zasady, aczkolwiek nie co do skali wyrażonej w petitum środka odwoławczego. W konsekwencji implikowało to odpowiednim obniżeniem, przez sąd ad quem, orzeczonej wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności.</p> <p>Na wstępie rozważań, przede wszystkim zauważyć należy, że przedmiotowej sprawie od początku niekwestionowana przez żadną ze stron była trafność określenia zakresu przedmiotowego prowadzonego postępowania o wydanie wyroku łącznego wobec S. O. (vide wniosek z dnia 15 kwietnia 2020 r. o wydanie wyroku łącznego sporządzony przez autora apelacji). Nie ma bowiem żadnego racjonalnego powodu do podważania prawidłowości ustaleń Sądu I instancji co do kar podlegających łączeniu, które in concreto obejmują skazania ww. dwoma wyrokami, a mianowicie:</p> <p>1) wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 czerwca 2019 r., w sprawie o sygn. akt III K 218/17, za przestępstwo z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – na karę 4 lat pozbawienia wolności; oraz</p> <p>2) wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód</p>		

w Szczecinie z dnia 10 listopada 2016 r., w sprawie o sygn. akt VII K 309/14, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24 kwietnia 2018 r. (IV Ka 1511/17), za przestępstwo z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art.12 k.k., na karę 3 lat pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda i za przestępstwo z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności – na karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Prawidłowo zatem i zgodnie z brzmieniem art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r.) oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., Sąd I instancji ustalił i opisał katalog kar podlegających łączeniu, tj. jednej kary jednostkowej (4 lat pozbawienia wolności i jednej kary łącznej (3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności), co w konsekwencji umożliwiło połączenie orzeczonych tam kar pozbawienia wolności i wymierzenie skazanemu jednej, nowej kary łącznej (7 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności), z zaliczeniem na poczet tej kary łącznej okresów pozbawienia wolności wymienionych enumeratywnie w punkcie II wydanego orzeczenia. Tego etapu rozwiązań Sądu Okręgowego autor apelacji w ogóle nie kwestionuje (aczkolwiek werbalnie wskazuje na zaskarżenie orzeczenia w całości), skupiając się zarówno w sformułowanym zarzucie jak i przywołanej argumentacji, wyłącznie na problematyce niewspółmierności orzeczonej wobec S. O. kary, jako kary rażąco surowej.

Wywody skarżącego obrońcy, w których generalnie przywołuje on poglądy doktryny (z przywołaniem Komentarzy do przepisu art. 85a k.k. pod red. A. Zolla i R. Zawłockiego), jak i szereg przykładów z orzecznictwa (wyrok SA w Krakowie z 01.02.2001 r., II AKa 3/01, KZS 2001/2/22; wyrok SO we Wrocławiu z 17.06.2019 r., IV Ka 324/19; wyrok SA w Białymstoku z 06.09.2018 r., II AKa 144/18), są interesujące i na poziomie ogólnym niewątpliwie zasługujące na aprobatę. Rzecz jednak w tym, że trudno uznać, aby wszystkie zaprezentowane przez obrońcę wywody apelacji były trafne, mogły mieć zastosowanie do konkretnej sytuacji skazanego S. O. i w związku z tym zasługiwały na pełną akceptację sądu ad quem.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że w obecnym stanie prawnym kara łączna – zgodnie z dyspozycją art. 85a k.k.- ma przede wszystkim realizować cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, ale też uwzględniać potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W ramach tak opisanych celów racjonalnej „polityki karnej” mieszczą się także przesłanki, które zostały wypracowane w orzecznictwie sadowym, ukierunkowane zarówno na ocenę osoby sprawcy, jego cech osobowych i dotychczasowej linii życiowej, jak i analizę popełnianych przez niego przestępstw w ujęciu przedmiotowym (w tym np. zbieżność rodzajowa atakowanych dóbr prawnych, okresy czasu pomiędzy przestępstwami). Wskazany w ww. przepisie katalog przesłanek wymiaru karu łącznej

nie jest zatem wyczerpujący (zwrot „przede wszystkim”) co oznacza, że w sytuacji, gdy kara łączna ma stanowić niejako podsumowanie dotychczasowej przestępczej działalności skazanego, oczywiste jest, że winna ona uwzględniać także stopień związku podmiotowo-przedmiotowego poszczególnych przestępstw. Dopiero bowiem łączne uwzględnienie wszystkich powyższych przesłanek i oczywiście kar lub kar łącznych wymierzonych dotychczas i podlegających łączeniu, pozwala na prawidłowe ukształtowanie obecnie orzekanej kary łącznej.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że Sąd I instancji zasadniczo prawidłowo ustalił opisane wyżej okoliczności i przesłanki, które winny mieć decydujący wpływ na wymiar kary łącznej w niniejszym postępowaniu, aczkolwiek ich dalsze wyważenie doprowadziło do wymierzenia kary odpowiadającej górnej granicy ustawowej (na zasadzie kumulacji), co nie do końca koresponduje - zdaniem Sądu Apelacyjnego - z argumentami działającymi na korzyść S. O. w procesie wymiaru kary łącznej. Z tego też właśnie powodu zaskarżone orzeczenie wymagało odpowiedniej korekty - na korzyść osoby skazanego, zgodnie zresztą z kierunkiem zaskarżenia wyroku. Istotnym niewątpliwie argumentem, podnoszonym przez skarżącego obrońcę, pozostaje tu opinia o skazanym (z dnia 09.10.2020 r. nadesłana przez ZK C.), z której wynika, że: S. O. funkcjonuje poprawnie w warunkach izolacji, nie inicjuje sytuacji konfliktowych, przestrzega porządku i dyscypliny

obowiązujących na terenie jednostki, poprawnie układa swoje relacje z innymi osadzonymi, ma właściwą postawę wobec funkcjonariuszy Służby Więziennej. Warto zauważyć, że ww. skazany był 14 razy nagradzany regulaminowo, m.in. za właściwe wywiązywanie się z obowiązków pracowniczych, nie był karany dyscyplinarnie, karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowego oddziaływania, zadania wynikające z programu stara się realizować na bieżąco, ukończył program readaptacyjny skierowany do skazanych za przestępstwa z użyciem przemocy, nadto jest zatrudniony w jednostce penitencjarnej odpłatnie w zakładowej kuchni i z powierzonych obowiązków pracowniczych wywiązuje się właściwie, zaś przełożeni nie zgłaszają żadnych uwag co do pracy osadzonego. Nie można zatem - co do zasady - odmówić racji autorowi apelacji, że orzeczona wobec skazanego S. O. kara łączna jest zbyt surowa, skoro ukształtowana została na zasadzie kumulacji. Powyższe argumenty wskazują bowiem, że proces kształtowania prawidłowych postaw społecznych u S. O. zmierza w prawidłowym kierunku, aczkolwiek z pewnością wymagane jest tu dalsze, bardziej zdecydowane zaangażowanie się ww. skazanego. Z drugiej zaś strony obrońca zdaje się bowiem nie dostrzegać, że skazany jest członkiem podkultury przestępczej (nie przejawia negatywnych zachowań na tle podkultury), zaś na temat popełnionego przestępstwa wypowiada się tylko z umiarkowanym krytycyzmem. Tymczasem uczestnictwo skazanego w podkulturze przestępczej prognozuje jego dalszy negatywny

stosunek do obowiązującego prawa (zob. postanowienie SA w Krakowie z 11.05.2007 r., II AKz w 285/07, KZS 2007/5/40).

Sąd I instancji ma zatem rację, że S. O. jest osobą, która w przeszłości popełniła wiele przestępstw, był już karany, zaś przestępstw objętych niniejszym wyrokiem łącznym dopuścił się w warunkach recydywy, jednakże powinien także w większym stopniu uwzględnić, a nie tylko lapidarnie odnotować, że „dobra opinia z miejsca odbywania kary świadczy wyłącznie o dobrym przystosowaniu do warunków izolacji”. W szczególności chodzi o to, by właściwie ukształtowana kara łączna oddziaływała wychowawczo na sprawcę i chroniła w odpowiednim stopniu społeczeństwo przed niebezpieczeństwem dopuszczenia się przez niego czynu zabronionego. Popelnienie przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw jest czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z prostej absorpcji. Zgodzić się należy z poglądem, że instytucja kary łącznej nie polega w istocie na automatycznym niejako zmniejszeniu dolegliwości za przestępstwo już popełnione, ale służy racjonalizacji wykonania kary pochodzących z różnych skazań - zgodnie z aktualizowanymi na bieżąco celami tychże kar. Zatem odpowiednim rozwiązaniem pozostaje przyjęcie zasady asperacji, pomagającej odnaleźć właściwą równowagę pomiędzy skrajnymi rozwiązaniami (kumulacji i absorpcji).

Nie można było jednak podzielić podniesionych przez obrońcę innych argumentów, a to wskazujących,

że „przed rozpoczęciem odbywania kary S. O. dwukrotnie wnosił o odroczenie odbywania kary z uwagi na zły stan zdrowia, jak i konieczność poddania się zabiegowi operacyjnemu oraz skorzystania ze stosownej rehabilitacji”. Należy bowiem zauważyć, że stan zdrowia skazanego nie jest okolicznością decydującą o wymiarze kary łącznej. Jest na wyprowadzana z treści art. 571 § 1 k.p.k. i nie mieści się bezpośrednio w zasadach i regułach wymierzania kary łącznej wynikających z art. 85a k.k. oraz wyprowadzonych z art. 86 k.k. związków podmiotowo-przedmiotowych między zbiegającymi się przestępstwami. W konsekwencji co najwyżej można ją pośrednio lokować w dyrektywie prewencji indywidualnej (zob. postanowienie SN z dnia 20 marca 2013 r., III KK 397/12, LEX nr 1294350). Stan zdrowia skazanego ma zatem znaczenie przede wszystkim dla wymiaru kary łącznej grzywny i kary łącznej ograniczenia wolności, gdyż przy ich wymiarze należy wziąć pod uwagę możliwości zarobkowe skazanego oraz możliwość realizację obowiązku nieodpłatnej pracy na cele społeczne (zob. art. 86 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 3 k.k. i art. 58 § 2a k.k.). Stan zdrowia ma natomiast bardzo ograniczony wpływ na wymiar kary łącznej pozbawienia wolności, albowiem podlega uwzględnieniu, co do zasady, jedynie przy ocenie, w jakim stopniu, z uwagi na stan zdrowia skazanego, konieczne jest prewencyjne i wychowawcze oddziaływanie na jego osobę. Okoliczności związane ze stanem zdrowia S. O. podnoszone przez obrońcę w apelacji, nie stanowią jednak, jak się wydaje, na tyle poważnych schorzeń (w powiązaniu z treścią informacji zawartych

w aktualnej opinii z ZK C.), iżby prowadziły do wniosku, że skazany nie będzie miał w ogóle możliwości powrotu do przestępstwa. Tymczasem, skoro dotychczasowe kary izolacyjne nie osiągnęły zamierzonego celu i skazany stosunkowo niedługo po opuszczeniu zakładu karnego wracał na drogę przestępstwa, to oczywiste jest, że afirmowaną przez skarżącego pozytywną obecnie postawę skazanego należy oceniać ostrożnie i nie nadawać jej nadmiernego znaczenia.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny nie podzielił dalej idących żądań autora apelacji, który wnioskował o ukształtowanie kary łącznej na poziomie 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem przy daleko większym uwzględnieniu zasady asperacji. Jak już wyżej zaznaczono, stosownie do treści art. 85a k.k., kara łączna winna spełniać również swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Nadmierne zatem redukcje dolegliwości karnej w stosunku do osoby wielokrotnie wchodzącej w konflikty z prawem, dopuszczającej się poważnych przestępstw i to w warunkach recydywy, mogłoby wywołać w społeczeństwie wrażenie pobłażliwości i tolerowania wręcz przestępczej działalności, zamiast poczucia należytej odpłaty, właściwego podsumowania przestępczej działalności skazanego oraz odpowiednio długiego oddziaływania penitencjarnego. Wymierzona zatem kara łączna 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności z jednej strony uwzględnia pozytywne aspekty obecnej postawy skazanego S. O., a z drugiej strony respektuje

te okoliczności, które na dalsze jej obniżenie nie pozwalały.

Mając na uwadze zaprezentowane wyżej argumenty Sąd Apelacyjny – po dokonaniu opisanej zmiany – utrzymał w mocy zaskarżony wyrok łączny Sądu I instancji w dalszej części, uznając pozostałe rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego za trafne i nie wymagające korekty w toku instancji. Sąd ten zasadniczo przedstawił swoje stanowisko w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Wprawdzie nie było ono nazbyt obszerne, ale spełniało wymogi stawiane w art. 424 k.p.k., zaś skarżący nie stawiał nawet zarzutu obrazy ww. unormowania procesowego. Jak już to wyżej zaznaczono, w sposób prawidłowy ustalono i opisano w nim stan faktyczny sprawy, jak i wpływające z tego konsekwencje prawne. Już tylko na marginesie zauważyć należy, że obrońca nie stawiał zarzutu naruszenia przepisu art. 577 k.p.k. i nie wskazywał na żadne uchybienia w zakresie wymienionych (w zaskarżonym wyroku łącznym) okresów zaliczonych na poczet kary łącznej pozbawienia wolności. Zresztą do takiej korektury ze strony sądu, który procedował w przedmiocie wydania wyroku łącznego może przecież dojść w każdym czasie, stosując art. 420 § 2 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. i w zw. z art. 577 k.p.k. (zob. postanowienie SN z 28.11.2018 r., V KK 510/18, Prok. i Pr. 2018/4/28). Dodatkowo, jak się wydaje, skarżący nie był też konsekwentny, skoro wcześniej wskazywał nawet na potrzebę orzeczenia, przy zastosowaniu zasady asperacji, kary łącznej 5 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności (vide protokół rozprawy głównej k. 46v), zaś w apelacji - 5 lat i 8

<p>miesiący pozbawienia wolności. W toku postępowania nie zaistniały, w każdym bądź razie, jakiegokolwiek przesłanki, obligujące sąd ad quem do orzekania poza granicami środka odwoławczego.</p> <p>Sąd Apelacyjny, wydanym wyrokiem reformatoryjnym, w swym głębokim przekonaniu, doprowadził od takiego ukształtowania kary łącznej pozbawienia wolności, że jest ona współmierna, sprawiedliwa i we właściwym stopniu uwzględnia dyrektywy wymiaru kary łącznej, a zatem uwzględnia aktualną potrzebę odpowiedniej represji karnej wobec skazanego S. O., a jednocześnie realizuje postawione przed nią zadania prewencyjne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej w wymiarze 5 (pięciu) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności – przy zastosowaniu zasady asperacji, zaliczenie na poczet kary łącznej faktycznych okresów pozbawienia wolności (jak w apelacji) w przypadku zaistnienia takich przesłanek uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Przyczyny dla których uznano wniosek apelacji za częściowo zasadny przedstawiono we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia. W tym miejscu nie sposób jednak pominąć, że obrońca nie przedstawił jakichkolwiek</p>		

racjonalnych powodów, które uzasadniałyby potrzebę uchylenia zaskarżonego wyroku wraz z rozstrzygnięciem następczym – przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, skoro nie przywołał in concreto żadnego wypadku wskazanego w treści art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Związłe o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że orzeczoną wobec skazanego S. O. (1) karę łączną obniżył do 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności	
Związłe o powodach zmiany	

<p>Wszystkie zaprezentowane w powyższych rozważaniach sądu ad quem racje, spowodowały określoną korektę wyroku łącznego Sądu I instancji. W ten sposób zaskarżonemu wyrokowi temu został przywrócony praworządny charakter.</p>	
---	--

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt II	Reasumując, wszystkie zaprezentowane powyżej względy spowodowały, że Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., dokonał w zaskarżonym wyroku określonej zmiany. W pozostałej części, nie stwierdzając uchybień, które należałoby brać pod uwagę z urzędu (art. 435, art. 439 § 1, art. 440 oraz art. 455 k.p.k.) - utrzymał w go mocy.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt III	Zwolnienie skazanego od wydatków za postępowanie odwoławcze i obciążenie nimi Skarbu Państwa, spowodowane było uznaniem, że uiszczenie ich przez S. O., z uwagi na stan majątkowy i pobyt w izolacji penitencjarnej, byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe (art. 624 § 1 k.p.k.). W konsekwencji Sąd obciążył tymi kosztami Skarb Państwa.

7. PODPIS
SSA Janusz Jaromin SSA Stanisław Stankiewicz SSA Maciej Żelazowski

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca skazanego	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 10 lipca 2020 r., sygn. akt III K 94/20	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana